

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.338 van 30 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS loco advocaat K. HENDRICKX en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent u afkomstig uit Grozny.

U bent niet politiek actief, noch hebt u banden met leden van het Tsjetsjeense verzet.

In 2006 zou uw halfzus, (A. S.-M.) (O.V. 5.946.967) u hebben gebeld vanuit België en u hebben gemeld dat ze nog geen verblijfsstatus had gekregen.

In de periode september-oktober van 2007 zou u onverwacht in uw autogarage het bezoek hebben gekregen van een schoonbroer van uw halfzus, (A. S.), (A. S.). U vermoedde dat hij verlof om medische redenen had gekregen en daarom de gevangenis had mogen verlaten. Hij zou u onderdak hebben gevraagd en u hebben gezegd dat hij bang was vermoord te worden. Hij zou twee nachten bij u hebben doorgebracht. Enkele dagen later zou u hebben vernomen dat (A.) was vermoord. U zou zijn rouwdienst hebben bijgewoond.

Drie weken later zou u zijn meegenomen en vier dagen zijn vastgehouden. Men zou uw gegevens in de mobiele telefoon van (A.) hebben gevonden. U zou zijn ondervraagd over de komst van (A.) en zou zijn geslagen. U zou zijn verweten rebellen te helpen. Na te zijn vrijgekocht door uw familie, zou u hebben vernomen dat u door de zesde afdeling van de FSB (geheime dienst) was vastgehouden.

U zou meteen zijn ondergedoken bij een vriend, (A. M.).
 Na één maand zou u naar uw neef, (S. A.), zijn gegaan.
 Na drie weken bij uw neef zou u terug bij (A.) zijn ondergedoken.
 Enkele weken later zou u naar uw oom in Grozny zijn gegaan. U zou bij hem van november 2007 tot begin april 2008 hebben verbleven.
 Uw zus, (Z.), zou intussen uw reis naar België hebben geregeld.
 De dag van uw vertrek zouden uw beide zonen, (T.) en (M.), bij u zijn gebracht. U zou vanuit Grozny met een minibus naar Wit-Rusland zijn gebracht. In Wit-Rusland zou u in een vrachtwagen hebben plaatsgenomen, waarmee u tot België zou zijn gebracht.
 Op 17 april 2008 heeft u een asielaanvraag ingediend.
 Uit telefonische contacten met uw familie in Tsjetsjenië zou u hebben vernomen dat u nog steeds wordt gezocht.
 U bent in het bezit van de volgende documenten: uw intern Russisch paspoort, uw internationaal rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen, (M.), (T.) en (S.), een kopie van het intern Russisch paspoort van uw tweede echtgenote, (M. S.), uw diploma en een kopie van de huwelijksakte van uw halfzus, (A. S.).
 Na uw gehoor stuurde u een attest van uw arts in het opvangcentrum met betrekking tot uw gezondheidsproblemen.”
 Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere

Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

U beweerde uw reis vanuit Grozny naar Wit-Rusland met een minibus te hebben afgelegd, maar kan geen enkele plaats opgeven waarlangs u zou hebben gereden. U legde aanvankelijk uit niets te hebben gezien omdat de ruiten donker waren, maar verklaarde even verder wel te hebben opgemerkt dat de minibus werd begeleid door een personenwagen waarin uw smokkelaar zat. Uw uitleg geen enkele aanwijzing te hebben opgemerkt van de route die werd genomen is dan ook weinig plausibel (gehoorverslag Commissariaat-generaal 15/07/08 p.6).

Tijdens uw gehele reis zou u niet in het bezit zijn geweest van een intern -of reispaspoort, noch enig ander reisdocument (CGVS 17/06/08 p.26,27,28,38,41).

Aan uw verklaringen, verschillende grenzen te hebben overschreden zonder enige controle en zonder in het bezit te zijn geweest van enig geldig identiteits –en/of reisdocument kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht (CGVS 15/07/08 p.5,6).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat er uitgebreide controles (zowel van vracht -als personenverkeer) plaatsvinden aan de buitengrenzen van Schengenlidstaten en dat niet EU-burgers hetzij in het bezit zijn van een geldig reisdocument en/of Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen, Tsjechië of Slowakije indienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensband, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de Europese Unie binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem kan en wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet eerder asiel heeft aangevraagd in één van de EU-landen.

Dit impliceert dat personen die –zoals u- niet herkend werden door het EURODAC systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Eurozone te kunnen betreden.

U verklaart in uw land over een geldig reispaspoort te hebben beschikt maar dit te zijn verloren (gehoorverslag Commissariaat-generaal 17/06/08 p.28,29).

Dit verlies zou u echter nooit hebben gemeld bij de autoriteiten (CGVS 17/06/08 p.28,29).

Aan uw verklaringen hoe u het document verkreeg kan bovendien ernstig worden getwijfeld. Zo beweerde u uw reispaspoort niet persoonlijk te hebben aangevraagd en te hebben verkregen bij de daarvoor bevoegde instantie. U verklaarde dat u het document via een kennis liet aanmaken in een paspoortbureau in Grozny. Gevraagd of uw reispaspoort buiten Tsjetsjenië, zoals bijvoorbeeld in Stavropol, kon zijn aangemaakt verklaarde u dat dit onmogelijk was en bleef erbij dat uw paspoort in de daarvoor bevoegde dienst in Grozny was opgemaakt (gehoorverslag Commissariaat-generaal 15/07/08 p.5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd blijkt nochtans dat uw reispaspoort wel degelijk door de MVD (Ministerie van Binnenlandse zaken) van Stavropol werd uitgegeven. Dit kan worden afgeleid uit de stempel die werd aangebracht in het door u neergelegde intern, binnenlands paspoort.

Verder verklaarde u te zijn moeten vluchten omdat u in de problemen was gekomen nadat (A. S.), volgens u de schoonbroer van uw halfzus, korte tijd bij u had verbleven. U hebt dit echter niet aannemelijk kunnen maken.

Zo kon u weinig tot geen informatie verschaffen over concrete feiten/omstandigheden rond de gebeurtenissen met (A. S.).

Zo is het opmerkelijk, gelet op het feit dat hij bij u zou hebben verbleven en dat u dit alles van dichtbij zou hebben meegemaakt, dat u niet weet of hij uit het ziekenhuis was ontsnapt of de toelating had naar huis te gaan (CGVS 15/07/2007 p. 8).

Hoewel u verklaarde dat u in de buurt woonde van de plaats van het incident waarbij (A.) werd doodgeschoten en er een autogarage te hebben uitgebaat, blijkt u nooit te hebben opgemerkt dat er een grootschalige actie heeft plaatsgevonden.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat (A. S.) door een twaalfstal leden van de ordediensten werd achtervolgd, in een vuurgevecht op straat drie personen zou hebben verwond en pas dan zelf zou zijn neergeschoten. U zou van het incident via uw zus, (Z.) en de buurtbewoners hebben vernomen (CGVS 15/07/08 p.10,11).

Voorts blijkt u niet op de hoogte van de identiteit van de familie bij wie (A.) werd aangetroffen. U meent enkel te weten dat beide zoons van die familie waren opgepakt en sindsdien spoorloos zijn. U zou deze info- meer bepaald dat ze spoorloos zijn verdwenen van uw zus (Z.) hebben vernomen (CGVS 15/07/2007 p. 9).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat beide broers na één dag terug werden vrijgelaten.

Gelet op uw beweerde rechtstreekse betrokkenheid bij deze gebeurtenissen, het feit dat u naar de rouwdienst zou zijn gegaan en dat u na de dood van (A. S.) pas een drietal weken later werd opgepakt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u van al deze zaken op de hoogte bent.

Voorts is het merkwaardig dat u niets weet over eventuele problemen bij andere aanwezigen op de rouwdienst voor (A.) (CGVS 15/07/08 p.9,11). U verklaarde enkel dat u vernam dat nog mensen waren opgepakt voor ondervraging omdat ze in het adressenbestand bij (A.) zaten, maar weet daarover niets concreets te melden (CGVS 15/07/08 p.11).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering (A. S.) te hebben opgevangen en dus evenmin aan de door u aangehaalde problemen die daarvan het gevolg zouden zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Aan de identiteit en familiebanden van de erop vermelde personen bevestigen, wordt niet getwijfeld.

Over het door u neergelegde medisch attest dient ten slotte te worden opgemerkt dat het document duidelijk werd opgesteld op uw aanvraag en op basis van uw verklaringen. Het document geeft echter geen uitsluitsel geeft over de oorzaak van uw medische problemen.

In dit verband dient overigens nog opgemerkt te worden dat uit geen enkel objectief gegeven blijkt dat de door u ingeroepen medische problemen verband houden met de criteria vermeld in artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Het feit dat aan uw halfzus, (A. S.-M.) (O.V. 5.946.967), het vluchtelingenstatuut werd toegekend, doet evenmin afbreuk aan de bovenstaande weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt aangezien zij onder andere omstandigheden het land heeft verlaten en in België asiel heeft aangevraagd."

4.1. Wat de status van vluchteling betreft, voert verzoeker in zijn verzoekschrift van 11 december 2008 de schending aan van de materiële motiveringsverplichting en van de artikelen 48/3 en 69 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij laat gelden dat de Commissaris-generaal niet twijfelt aan zijn familieband met zijn halfzus, van wie de vluchtelingenstatus werd erkend.

Hij stelt dat uit het algemeen ambtsbericht voor de Noordelijke Kaukasus van juli 2008 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken blijkt dat personen die ervan verdacht worden met de rebellen te hebben samengewerkt, bij terugkeer naar Tsjetsjenië een verhoogd risico lopen op vervolging.

Hij wijt zijn gebrek aan kennis over zijn reisweg van Grozny naar Wit-Rusland aan het feit dat hij angstig en nerveus was bij het verlaten van zijn land van herkomst, en dat hij illegaal heeft gereisd, zonder enig document, zodat hij geen aandacht had voor borden met plaatsnamen.

Hij stelt dat uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat de vrachtwagen waarin hij stelt te zijn gereisd vanuit Wit-Rusland naar België werd gecontroleerd, maar dat hij niet werd ontdekt.

Hij stelt dat hoe dan ook uit de informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, niet blijkt dat de controle aan de buitengrenzen van de Schengen-zone onfeilbaar is.

Hij handhaaft zijn bewering dat zijn reispaspoort werd bekomen bij de paspoortdienst van Grozny.

Hij verklaart niet aan (A. S.) te hebben gevraagd of hij was ontsnapt of vrijgelaten om medische redenen omdat hij deze vraag beschamend vond.

Hij stelt niet aanwezig te zijn geweest tijdens het incident waarbij (A. S.) gedood werd.

Hij stelt de identiteit van de familie bij wie (A. S.) werd aangetroffen niet te kennen, omdat deze familie kinderen heeft die veel jonger zijn dan hem en hij met deze familie dan ook geen contact had.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoeker dat geloof dient te worden gehecht aan zijn asielrelaas en dat van hem de vluchtelingenstatus dient te worden erkend.

4.2. De Raad merkt op dat artikel 69 van de voormelde wet van 15 december 1980 ingevolge de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opgeheven werd; de schending van voormeld artikel 69 aangevoerd in het verzoekschrift van 11 december 2008, is dan ook niet dienstig.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsverplichting betreft, merkt de Raad op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuwe beoordeling onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad benadrukt dat een kandidaat-vluchteling zijn gegronde vrees voor vervolging in concreto dient te bewijzen; verzoekers verwijzing naar het algemeen ambtsbericht voor de Noordelijke Kaukasus van juli 2008 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken is dan ook onvoldoende.

De Raad stelt vast dat verzoekers asielrelaas los staat van de problemen die zijn halfzus ertoe brachten haar land van herkomst te ontvluchten. Deze laatste zou in Tsjetsjenië immers problemen hebben gekend omwille van haar verdwenen echtgenoot (zie verhoorverslag van 17 juni 2008, p. 7).

Verzoeker verklaart echter uitdrukkelijk dat *“ik had mijn eigen problemen”* (zie verhoorverslag van 17 juni 2008, p. 13).

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker meer bepaald verklaarde dat hij werd aangehouden door de autoriteiten omdat de schoonbroer van zijn halfzus twee nachten bij hem thuis verbleef (zie verhoorverslag van 15 juli 2008).

Vastgesteld wordt dat verzoeker deze bewering echter niet aannemelijk maakt.

Vooreerst brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs bij van het bestaan van deze persoon.

Vervolgens blijkt uit het administratief dossier (zie verhoorverslag van 17 juni 2008, p. 23-26) dat verzoeker zeer weinig of geen informatie kan verschaffen over deze persoon. Hij beweert dat hij zeer weinig contact had met deze persoon en zijn familie (zie verhoorverslag van 17 juni 2008, p. 26).

Het is niet geloofwaardig dat een voortvluchtige persoon (zie informatie vervat in het administratief dossier, meer bepaald het artikel getiteld "Caharkale/Agence Kafkas", stuk 18, negende document) zijn toevlucht zou zoeken bij een hem quasi onbekende, zijnde verzoeker.

Het is evenmin geloofwaardig dat, wanneer de schoonbroer van verzoekers halfzus, die hij dus verklaart niet zo goed te kennen, hem verzocht bij hem te overnachten, hij dit zonder meer aanvaardde, zonder hem vragen te stellen. Opgemerkt moet bovendien dat verzoeker verklaart ouder te zijn dan deze schoonbroer (zie verhoorverslag van 15 juli 2008, p. 7).

Ook over het incident waarbij de schoonbroer van verzoekers halfzus werd gedood, weet verzoeker zeer weinig (zie verhoorverslag van 17 juni 2008, p. 23-26).

Verzoeker verklaart zelfs nooit een grootschalige actie te hebben opgemerkt, alhoewel hij verklaarde dat de betrokken schoonbroer werd gedood niet ver van zijn woning, en hij blijkbaar in de buurt was (zie zijn verklaring dat "*ik hoorde geschiet, maar ik lette er niet op, voor hetzelfde was het een trouwerij, daarbij wordt ook geschoten*", verhoorverslag van 17 juni 2008, p. 10), en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie boven reeds aangehaald artikel) blijkt dat de betrokken schoonbroer door een twaalfstal leden van de ordediensten werd achtervolgd, in een vuurgevecht op straat eerst drie personen zou hebben verwond vooraleer hij dan zelf zou zijn neergeschoten.

Hoewel verzoeker verklaart de begrafenis van de schoonbroer van zijn halfzus te hebben bijgewoond -die naar zijn verklaring plaatsvond de dag zelf van zijn dood of de dag erna-, en hij slechts drie weken na het betrokken incident zou zijn "ondergedoken" -o.a. bij familie- (zie verhoorverslag van 15 juli 2008, p. 9), is verzoeker niet op de hoogte van de identiteit van de familie bij wie de betrokken schoonbroer door de autoriteiten zou zijn aangetroffen (zie verhoorverslag van 15 juli 2008, p. 9), en van het feit dat de twee zoons van deze familie, bij het betrokken incident aangehouden, na één dag terug werden vrijgelaten (zie boven reeds aangehaald artikel). Verzoeker verklaart immers dat deze personen "*nooit zijn teruggekomen*" (zie verhoorverslag van 15 juli 2008, p. 9).

De bestreden beslissing stelt terecht dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit zou weten.

Deze elementen voeren tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Daarbij voegt zich de vaststelling dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn reisweg naar België.

Zo kan geen geloof worden gehecht aan zijn verklaring verschillende grenzen te hebben overschreden zonder in bezit te zijn geweest van enig identiteits- of reisdocument (zie het verhoorverslag van 15 juli 2008, p. 5, 6).

Daarnaast is ook zijn verklaring dat hij niet werd ontdekt bij de controle van de vrachtwagen in het laadruim waarvan hij beweert van Wit-Rusland naar België te zijn gereisd, ongeloofwaardig.

Uit informatie vervat in het administratief dossier (zie CEDOCA-antwoorddocument "border control", administratief dossier, stuk 18, vierde document) blijkt immers dat de grensautoriteiten aan de buitengrenzen van de Schengen-zone alle vrachtwagens controleren aan de hand van micro-search waarbij in het voertuig aanwezige personen gegarandeerd ontdekt worden.

Verzoeker bracht ter terechtzitting een document bij van het “Comité de protection des droits de l’homme et de religion – République Tchétchène Itchekirya – PARLEMENT”, gedateerd 10.01.2009 en ondertekend door de voorzitter van het Comité (B. B.).

Verzoeker licht toe dat de ondertekenaar van de brief al sinds 2002/2003 in België verblijft.

De Raad stelt vooreerst vast dat dit document dd. 10 januari 2009 een sterk gesolliciteerd karakter vertoont; zie o.a. de openingszin: “Délivrée à (volgt de naam van verzoeker)”; maar daarnaast wordt vastgesteld dat de inhoud in strijd is met de verklaringen van verzoeker.

Inderdaad blijkt uit verzoekers relaas dat hij niet politiek actief was en zelfs uitdrukkelijk ontkende sympathie te hebben voor het Tsjetsjeense verzet (zie het verhoorverslag van 17 juni 2008, p. 21).

Deze vaststelling staat haaks op de beweringen van het attest waarin gesteld wordt dat “*Il a activement participé dans la vie sociale et politique de la République. Pour ses convictions politiques, il est persécuté par les forces spéciales de Russie...*”.

(eigen vertaling: “Hij heeft actief deelgenomen aan het sociale en politieke leven van de Republiek. Omwille van zijn politieke opvattingen werd hij vervolgd door de speciale diensten van Rusland.”).

Gezien de ondertekenaar van de brief al sinds 2002/2003 in België verblijft, kan hij trouwens niet naar waarheid de beweerde moeilijkheden van verzoeker eind 2007-begin 2008 bevestigen.

De Raad hecht derhalve geen enkele bewijswaarde aan dit attest.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsverplichting, van het proportionaliteitsbeginsel, en van de artikelen 48/4, §2 en 69 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980, aangezien uit het boven reeds vermeld ambtsbericht en mediaberichten blijkt dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zorgelijk blijft.

5.2. Voor wat de aangevoerde schending betreft van artikel 69 van de voormelde wet van 15 december 1980, verwijst de Raad naar zijn argumentatie sub. 4.2.

Vastgesteld wordt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, met name omdat zijn relaas ongeloofwaardig is en dat de toestand in Tsjetsjenië geen situatie uitmaakt van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Aan de formele motiveringsplicht werd dan ook voldaan.

Aangezien verzoekers relaas ongeloofwaardig is, kan hij niet steunen op dit relaas om een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere elementen aan waaruit een dergelijk reëel risico blijkt.

Uit de informatie, door verweerder toegevoegd aan zijn nota, meer bepaald het document getiteld “Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”, blijkt dat er in Tsjetsjenië geen sprake meer is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals vereist door artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker maakt het tegendeel met zijn loutere beweringen niet aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 maart 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.